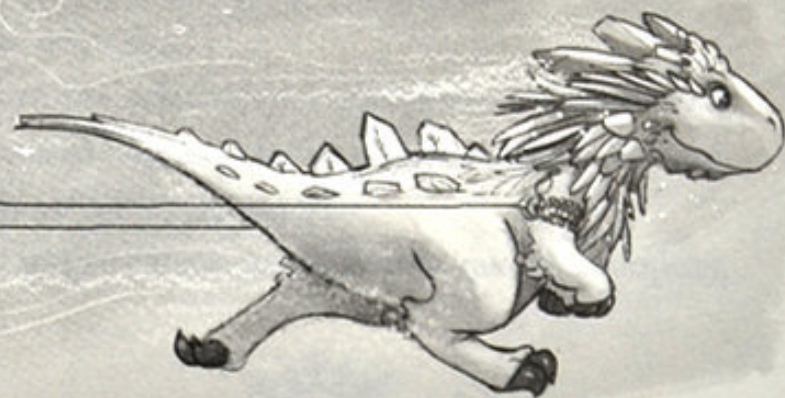

Пролог – <i>Майбутнє</i>	13
1. <i>Початок цієї історії</i>	28
2. <i>Знову разом</i>	45
3. <i>Ласкаво просимо на Північний полюс</i>	61
4. <i>У лісі бажань</i>	75
5. <i>Ельфівці</i>	85
6. <i>Найдревніша різдвяна ялинка</i>	103
7. <i>Нижче-Нуль</i>	120
8. <i>Зимова Відьма</i>	130
9. <i>НеПуца</i>	144
10. <i>Лабіринт</i>	156
11. <i>Заметіль</i>	172
12. <i>Назад до прологу</i>	182

13. <i>Ще одна зупинка</i>	194
14. <i>Дім там, де є правда</i>	207
15. <i>Що загадала Бренда</i>	222
16. <i>Вирощуючи халепу</i>	240
17. <i>Загадка стрибучих дзвіноватів</i>	247
18. <i>Колівання віри</i>	252
19. <i>Біб був і загув</i>	264
20. <i>Подарунок року</i>	274
21. <i>Невидимі ельфи</i>	284

22. <i>Нарешті Різдво!</i>	290
23. <i>Назад на Північний полюс</i>	304
24. <i>Сніг, куди не глянь</i>	314
25. <i>Услід за Брендюю</i>	326
26. <i>Знову Святвечір</i>	334
27. <i>Майбутній Супер-Скрудж</i>	354
28. <i>Назавжди замерзлий</i>	374
29. <i>Загублений у часі</i>	384
30. <i>Забуте бажання</i>	396
Подяки	415

ПРОЛОГ

МАЙБУТНЄ

Ця історія, як і всі добрі історії, почалася *колись давним-давно...*

Тобто «так починалась перша книжка»?
Ні, це не так! Добре, я перевірю. Постривай...

Ну хто б міг подумати? Твоя правда!

Так не годиться. Я зараз перепису.

А як тобі таке...

Ця історія, абсолютно, цілковито й аніскілечки не схожа на першу книжку, почалася *колись давним-давно в майбутньому!*

Що, мудрагелики, не очікували такого повороту, еге ж?

Майбутнє не так уже й відрізняється від сьогодення. Діти майбутнього так само щодня ходять до школи. І, так, діти майбутнього й далі змушені їсти броколі й бобові. І чистити зуби. І казати «будь ласка» та «дякую». І вимивати свої майбутні пупці. І не колупатися в носі. (Чи їсти свої козулі.)

Нічого з цього не змінилося в майбутньому.

Однак у дечому все ж є одна неймовірно велетенська різюча відмінність.

У майбутньому

НЕМАЄ РІЗДВА!

І НЕ КАЖІТЬ, Я САМ У ШОЦІ!

Що ж, погляньмо...

Надворі був звичайнісінький зимовий вечір у майбутньому. Суперкруті летючі автомобілі зі свистом проносилися над головою на повітряних трасах, що звивалися між стратосферних зорешкрябів (будівель настільки високих, що своїми верхівками лоскотали черевце самого космосу!), і легенький сніжок припорошував вулиці майбутнього Лондона.

Зненацька снігопад посилювався. Та не водночас у всьому місті, як ви могли подумати. Насправді

зовсім навіть навпаки. Сніжниця вдарилася в одному дуже маленькому, дуже відлюдному закапелку на тихій вулиці під назвою Провулок Будяка.

За якусь мить вхурделило так, що сніг почав налипати на вже й так чималі кучугури, утворюючи щось схоже на мінігори. А тоді хурделиця вщухла так само раптово, як і почалася, залишивши посеред провулка неабияку купу снігу.

Пух!

Зі снігового насипу вилетів кулак. Тоді... *пух!* Іще один кулак!

А тоді ця дворука купка снігу взялася обтрушуватись, поки сніг весь не зсипався на землю, звільнивши хлопчика з каштановими кучерями на інвалідному візку, вцент заклеєному наліпками з динозаврами.

Ви вже, звісно, з ним знайомі.

Вільям Гранді протер чоло й роззирнувся тихою вуличкою.

– Агов? Де я? Ні... КОЛИ я? – запитав Вільям, адже у Провулку Будяка він був не сам. Біля нього, в тіні, стояла якась загадкова постать.

Але відповіді не було. Єдине, що зробила та дивна постать, – підняла руку і вказала крижаним довгим пальцем у кінець Провулка Будяка.

Суплячись, Вільям мовчки поїхав безлюдною вуличкою, а тоді звернув на головну вулицю.

Там Вільям уперше побачив *майбутнє!*

У повітрі іскрилося від яскравого, сліпучого світла, що струменіло з велетенських екранів, які вкривали боки зорешкрябів. На верхівці найвищої будівлі в самісінькому центрі міста виблискувала здоровецька

сліпуча літера **П**, що затуляла навіть місяць і, схоже, верховодила цілим містом.

Вільям намагався увібрати в себе те неймовірне видовище і запахи майбутнього Лондона, щоб запам'ятати все до найменших дрібниць:

